

Het verhaal van Saartje

We kregen Saartje via Basset Herplaatsen. Wat een scharminkeltje vonden we haar. We waren gewend aan stevig gebouwde bassets: Borre en Floortje. Broer en zus die we een aantal jaren geleden (via een oproep op internet) uit een asiel in België hebben opgehaald. Ze kwamen uit een gezin met een stuk of tien kinderen. De klacht was dat de honden te duur werden. Maar of dat de echte reden was? Als je tien kinderen hebt weet je dat het leven duur is en dat geldt ook voor puppies die groter worden. Zelf denk ik dat ze moeite hadden met de sex-orgies van het stel. In ieder geval hebben de mensen van het asiel Borre laten castreren. Toen Floortje loops werd dachten we echt dat die castratie mislukt was.

Tjongejonge, wat hadden ze het druk met elkaar. Ik brak soms bijna mijn nek als ze weer eens in een flinke spurt vlak voor mij langs renden. Af en toe was het gewoon gênant, kon ik het niet langer meer aanzien en zette ik ze maar in het halletje.

Borre en Floortje waren een tweeenheid. Waar Borre was was Floortje en andersom. Elke dag hadden ze een stoeipartij, renden al blaffend achter elkaar aan en daagden elkaar uit. Hun nagels tikten over het parket, soms gleden ze uit in de bocht. Na de stoeipartij likten ze elkaar schoon om daarna heerlijk tegen elkaar aan schurkend in slaap te vallen.

Groot was onze schrik toen Floortje lymfklierkanker bleek te hebben. Basset hounds kunnen geen chemobehandelingen krijgen. Ze zijn moeilijk te prikken met die korte pootjes en als ze hun kop schudden vliegen de speekselklodders door de ruimte. Te gevaarlijk voor alle medebewoners met al die chemische troep erin dat het DNA aantast. De dierenarts in Wageningen (specialist op het gebied van kanker) heeft geprobeerd haar leven te rekken met alternatieve behandelingen. Maar die sloegen niet aan. Helaas... die arme lieve Floor, wat is dat toch verdrietig als je ziet hoe zo'n beestje achteruit gaat en weggwijnt. Dan moet onze dierenarts maar komen, dacht ik. Maar mijn man en onze dochter konden haar nog niet missen. Weer een paar dagen gewacht. Toen ze helemaal niet meer wilde of kon wandelen hebben we de dierenarts gevraagd om te komen.

Borre was erbij toen zijn zusje de prikken kreeg. Ze lagen naast elkaar op hun kussen. Nog een keer keek Floortje ons om de beurt aan alsof ze wilde zeggen: wat komen jullie allemaal om me heen staan? Het is goed, laat hem die prik maar geven. Later hebben mijn man en dochters samen een diepe kuil gegraven in de achtertuin.

Prachtig schoon zand, wat zo lief aandoet. Met een laken lieten we haar in het gat zakken, strooiden we bloemen over het wit van het laken en moesten we wel het gat dichten. Met een plof kwam steeds het zand op haar, arme, arme Floor.

En arme, arme Borre. De dagen erna miste hij Floortje. Vooral als hij even alleen thuis moest zijn. Dan kwamen we terug en hoorden we hem huilen en blaffen. Hij wilde niet meer stoeien en rennen. Het wandelen werd een crime. Voetje voor voetje, steeds stoppend om aan te geven dat hij gewoon weer naar huis wilde. Langzaam maar zeker ging het beter. Maar alleen zijn wilde hij niet. Hij bleef blaffen zodra we onze hielen lichtten en stopte er pas mee als we terug waren. Na een half jaar begonnen we over een nieuwe basset na te denken. Onze jongste wilde ook graag weer een maatje voor Borre. Maar het mocht geen puppy zijn. Misschien zit er wel ergens weer een basset in een asiel mam, zei ze.

Ik begon te speuren op internet. Zo ontdekten we de site [bassetherplaatsen](#) en zagen we een foto van Tessa. Zij werd onze nieuwe basset, een nieuw vriendinnetje voor Borre. We doopten haar Saartje. Ze was voor ons een openbaring.

De bassets die wij tot nu toe hadden gehad waren toch wel slome duikelaars. Op de stoeipartijen na waren ze de rest van de dag niet vooruit te branden. Ze droegen hun privélab met zich mee en tijdens het wandelen werd elke centimeter van de grond gekeurd. Wat ruik ik hier en wat ruik ik daar? Wie heeft hier eerder geplast en van wie is dít geurtje nou weer? Roken ze ergens een bananenschil of een klokhuis dan kreeg ik er helemaal geen beweging meer in. Die moesten eerst rustig aan genuttigd worden en dan wilden de dame en de heer wel weer door. Alleen als ze los mochten kwam er wat meer beweging in. Ik liep vooruit en een dikke honderd meter achter me volgde het stel.

Maar nu Saartje. Ze heeft geen stamboom, zoals Borre en Floortje wel hadden, is dus waarschijnlijk geen volbloed basset, hoewel ze er wel zo uitziet. Maar ze is snel!! Vandaar dat ze zo'n scharminkeltje was! Ze is net kwikzilver, altijd in beweging maar ... als een echte basset ook altijd willen eten. Ze schrokt haar bak binnen een paar seconden leeg. Ze was eerst nog niet zindelijk – ze was niet gewend om binnen in huis te wonen - maar dat was na een paar maanden over. Ze is doodsbang voor onweer. Voelt het al aankomen voor wij er erg in hebben. Staat dan maar te trillen en te beven, wordt misselijk en raakt aan de diarree. Eerst begrepen we niet wat er aan de hand was. Wij naar de dierenarts.

Die gaf medicijnen tegen misselijkheid en iets voor de diarree (en een gepeperde rekening!) . Inmiddels weten we dat ze gewoon een beetje een nerveus type is. Het is een heerlijke hond om mee te wandelen. Ze rent van het een naar het ander, gaat haar neus achterna. Maar ze blijft dicht in de buurt en past zich aan ons tempo aan, iets wat ik nog niet eerder heb meegemaakt met een basset!

Het heeft een paar maanden geduurd voor Borre aandacht aan haar wilde schenken. Eerst duldde hij haar en dat was dat. Maar toen ze loops werd veranderde dat. Hij werd veel liever voor haar. Hoewel de hormonen nu echt helemaal opgedroogd zijn bij hem probeerde hij af en toe Saartje te dekken, maar het bleef bij een vruchteloze poging. Saartje was "lady will well" maar Borre was "lord can no more".

Dankzij Saartje loopt Borre nu ook veel beter mee tijdens de wandelingen. Af en toe rennen we met zijn drieën hele stukken door het bos. Borre is slanker geworden en Saartje wat minder scharminkelig. Samen stoeien zoals hij met Floortje deed heeft hij met Saartje nooit gedaan. Zo echt als hij met zijn zus was, zo zal het nooit worden met Saar.

Maar elke dag likt hij Saartje ook schoon en samen vallen ze heerlijk tegen elkaar aan geschurkt op hun kussens in slaap.

